

Hồi 70

Cản Ngăn Cường Địch

Thoạt nhìn khinh công của bóng đen, Mộ Dung Hồng liền thốt:

- Nếu tôi không lầm, thì kẻ này chỉ là tên thuộc hạ liệt vào hạng tầm thường mà thôi, việc tiểu trừ hấn dành lại cho tiểu muội...

Nói xong... nàng liền bắn mình bay vụt theo...

Tiếng mõ liên hồi vụt lên giữa đêm trường tịch mịch.

Tiếng mõ chỉ hướng về kẻ lạ mà phát ra, cho nên đồng bọn của nàng chẳng có ảnh hưởng gì cả. Giang Tâm Mỹ đã từng nếm qua mùi mõ một lần, cho nên nàng cảm thấy hơi e dè sợ sệt...

Bóng đen đang lao mình như gió, bỗng nghe tiếng mõ nên cả kinh quay ngoắt lại, phóng mình lộn ngược về phía bọn Tử Lăng, trong khi ấy hấn ta không ngờ có ba người đang chực sẵn nơi đấy...

Chỉ một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân, Tử Lăng đã quật ngã bóng đen té nhào xuống bãi cỏ.

Nhanh nhẹn phóng mình đến bên tên thuộc hạ U Minh Giáo, Văn Tử Lăng lôi ngược hấn dậy, điểm mặt hấn ta và quát:

- Nếu muốn yên thân, thì ngươi mau khai rõ những bí mật của Tử Vong Động, và hiện giờ U Minh Giáo Chủ đang trốn tránh nơi đâu...

Kẻ lạ sợ hãi lắc đầu, nhìn Tử Lăng cất tiếng van lơn:

- Đại hiệp thừa biết quy luật của U Minh Giáo cực kỳ nghiêm khắc và khốc liệt, nếu tiết lộ ra... dù là một sự bí mật nhỏ nhặt nào, cũng bị kết tội phản bội và đem ra gia hình tức khắc.

Tử Lăng gần giọng:

- Hừ... Bộ nhà ngươi muốn nếm thử mùi Phân Thi Tán Cốt của Văn mỗ đấy ư...?

Tên thuộc hạ U Minh Giáo đau đớn cười gằn:

- Kẻ hèn này chỉ e lời hăm dọa của đại hiệp không cần thiết nữa rồi...

Vừa nói xong, hắn nhanh nhẹn cho tay vào lòng rút ra một hoàn thuốc bỏ ngay vào miệng.

Thừa biết hành động cuối cùng của bọn U Minh Giáo, Tử Lăng định nhảy đến cản ngăn... nhưng... muộn mất rồi, hoàn thuốc đã được nuốt trôi vào bụng...!

Sau một cái nhảy dựng lên không, cơ thể hắn lộn ngã nhào xuống mặt đất, toàn thân rung lên bần bật, rồi từ từ co rút lại.

Sự phá hoại tàn khốc của Thi Độc hoàn, Tử Lăng và ba cô thiếu nữ đã từng chứng kiến qua, nên họ đều bất nhẫn xoay mặt sang chỗ khác.

Nhìn vũng nước đen ngòm do cơ thể của tên thuộc hạ U Minh Giáo tan biến ra, mà họ không khỏi bồi hồi xúc động...

Tử Lăng hướng về phía Mộ Dung Hồng bắn khoản thốt:

- Tại hạ chưa hiểu nổi dụng ý của Liên Tâm Sư Thái, tại sao lại cắt đặt tại hạ phải ngăn đón ngoài động? Nếu muốn chặn đứng đường thối lui, sư thái hà tất chẳng chọn một hang vách trong động chẳng phải là hữu lý hơn không?

Sau giây phút suy nghĩ, Mộ Dung Hồng liền đáp:

- Dụng ý của Liên Tâm sư bá rất hữu lý lắm đấy chứ...! Cho rằng đồng bọn của chúng mình có thắng được U Minh Giáo Chủ đi nữa, một khi đào tẩu, tối thiểu bà ta cũng phát động một vài cơ quan để phá hoại và ngăn chặn cuộc truy kích của chúng mình. Thừa cơ hội bà ta sẽ tẩu thoát về Tử Vong Động một cách dễ dàng. Điểm thứ hai là, vạn nhất đồng bọn của chúng mình bị thảm bại hoặc là toàn bọn chẳng may có rủi sa nhảm độc kế hay cơ quan của yêu phụ ấy, thì dù sao cũng còn Văn tiểu hiệp an toàn sống sót ở ngoài động, và tiếp tục công cuộc diệt trừ bọn U Minh Giáo...

Tử Lăng cảm khái gật đầu:

- Dụng tâm của người thật là chí lý, thực ra... với tuổi còn non và mớ kinh nghiệm nông cạn của tại hạ làm sao có những ý thức sâu sắc và thận trọng như thế.

Chàng rảo mắt nhìn quanh giây lát rồi lại sốt ruột thốt:

- Chúng mình chờ đợi tại đây khá lâu, nếu U Minh Giáo Chủ chẳng do ngã này, mà thoát bằng lối khác, thì chẳng là hoài công biết mấy...!

Mộ Dung Hồng điềm nhiên đáp:

- Theo ngụ ý của tôi thì sự suy đoán của Liên Tâm Sư Thái ít khi lầm lạc. Tôi không được biết rõ lắm nhưng hình như xưa kia... lúc còn đang độ xuân thì, vùng Hắc Lang Sơn này đã để lại cho bà ta một kỷ niệm đau thương về tình ái. Rồi từ đấy... vì quá tuổi, hận cho cuộc đời ngang trái, sư thái từ biệt vùng đất thân yêu và bỏ đi thật xa đến tận dãy Ngoại Hoang Sơn để kiến cơ lập nghiệp... Mặc dù xa cách mấy chục năm dư, nhưng địa thế của Thủy Vân Động này, sư thái am hiểu rõ lắm... tự nhiên sự cất đặt của bà ta có lẽ không sai mấy, theo tôi nghĩ, chúng mình nên nhẫn nại chờ xem...

Nói đến đây, nàng vụt ngưng tiếng, đưa tay kéo Tử Lăng và chỉ về phía trước mặt.

Cách đây không xa, nẩy ngọn lau thưa thành linh không gió mà lay động.

Cả bọn đều nín thở chăm chú lắng nhìn.

Hai bóng đen cao lớn dè dặt bước ra, rồi cẩn thận đứng dừng lại.

Trong giây lát, hai bóng đen khác lại tiếp tục chỉ ra, họ ra hiệu cho nhau rồi lặng lẽ theo dấu hai người trước đi lẫn vào một rậm gần đấy.

Không đợi sự đồng ý của toàn bọn, Mộ Dung Hồng vội nhanh nhẹn rút chiếc mõ ra và khua lên liên hồi.

Nàng thực không ngờ, tiếng mõ đã không gây phản ứng nào, còn làm cho bốn người nổi giận lên, nhắm vào bọn Tử Lăng lao mình phóng vút tới. Tiếp theo đấy là bốn đạo cuồng phong ào ạt tuôn ra với một số ám khí tủa ra như chấu.

Nhanh như cắt với một chiêu Hoàn Hảo Thiên Quân, Văn Tử Lăng thối ngược tất cả ám khí bay vệt ra và ngăn chặn lan sóng tấn công của địch, và liền tiếp chàng tung ra mấy chiêu Đàn Chỉ Thần Thông nhắm bọn địch thủ trả đũa.

Dường như biết được ngọn đòn lợi hại của địch nên bốn tên áo xanh bịt mặt khôn lanh né tránh và phân ra làm hai cánh kẹp công Tử Lăng.

Mộ Dung Hồng, Tâm Mỹ và Thu Lăng thấy thế liền nhất tề xông ra nghênh chiến...

Trận chiến còn đang diễn ra ác liệt, thành linh... từ cửa hang bí mật lại bay vút ra ba tên vận áo xanh khăn che mặt khác.

Một tên trong bọn cất tiếng hô to:

- Giáo Chủ và một toán tinh nhuệ sẽ đến tiếp viện lập tức, các bạn hãy cố giết sạch bọn cường đồ đừng để cho bọn chúng tẩu thoát.

Cơn giận sục sôi lên, Tử Lăng vừa né xong một đòn hiểm độc của đối phương, liền nhẹ nhàng bắn mình bay vút đến chặn đầu ba tên vừa đến.

Chỉ có hai tên trong bọn xoay ra ứng chiến, còn một tên với vóc dáng thon thon mảnh khảnh điềm nhiên khoanh tay đứng ngoài vòng chiến quan sát trận đấu...

Chỉ trong vài chiêu, Văn Tử Lăng đã loại hai tên áo xanh bịt mặt ra khỏi vòng chiến.

Theo ý nghĩ của Tử Lăng thì tên thứ ba thế nào cũng nhảy vào vòng chiến... nào ngờ... hắn nhanh nhẹn xoay mình và lạng lẽ bắn mình nhắm hướng khác bay vút đi.

Tử Lăng định bỏ mặc hắn quay lại trợ chiến và mục đích trọng yếu của chàng là chờ đợi U Minh Giáo Chủ chạy ra để cùng bà ta thư hùng một trận.

Nhưng... vóc dáng và thân pháp của người ấy có một vẻ quen quen gây cho chàng một niềm xúc động mạnh. Chàng vội vã bắn mình bay vút theo...

- o O o -